Kiera Fallon

Broken Vows

Vertaald door Sanne Hillemans

LOFT Books
Amsterdam

1

Lexie

Het goudkleurige zonlicht van de ochtend heeft een tint magenta in zich als het door de zonwering komt en ik knipper een paar keer. Ugh, het is te fel. Ik leg het kussen dat ik knuffel over mijn ogen en nestel me onder het warme dekbed.

Wacht! Waarom is het zo fel? Ik ga zo snel rechtop zitten dat mijn hoofd misselijkmakend tolt en ik pak mijn telefoon om te kijken hoe laat het is. Maar de batterij is leeg. 'Nee. Nee, nee, nee...' Mijn hart bonkt in mijn borst. Dit kan niet waar zijn. Lieve hemel, vertel me dat het niet waar is.

Het is januari in New York City. Ik moet om acht uur op mijn werk zijn, de rit met de metro duurt 45 minuten en sinds de herfst voorbij is, voelt het alsof ik midden in de nacht moet opstaan om op tijd op werk te zijn. Ik sleep mezelf uit bed, dribbel door mijn studio om naar de oven te kijken en... shit. Het is toch waar. Mijn grootste nachtmerrie. De klok op de oven geeft 6.32 aan, een uur later dan ik wakker had moeten worden.

'O god. O god.' Ik haast me om mijn telefoon op te laden in een ander stopcontact en voeg de huisbaas toe aan mijn interne moordlijst, want hij had me belóófd dat alle stopcontacten gerepareerd waren. Dan sprint ik naar de douche.

Ik haat dit appartement, waar ik een paar maanden geleden ben komen wonen. De elektriciteit is onbetrouwbaar, het fornuis werkt

amper, en sommige stopcontacten kletteren vaker op de vloer dan een dronken studente op hoge hakken. Maar dit is het enige wat ik me kan veroorloven en het is een uur korter reizen dan vanaf mijn vorige woning. Maar waarom, in naam van alles wat heilig is, moest dit nou precies vandaag gebeuren? Op de dag waar mijn doorgaans kalme en beheerste manager Sydney – eigenaar van een kleinschalig bedrijf dat bruiloften plant en organiseert – al weken obsessief mee bezig is. In een vorig leven heb ik waarschijnlijk net een spiegel te veel gebroken, of ik heb iemand op een brandstapel gegooid, of ben een keer vergeten zout over mijn schouder te gooien, want ik zou durven zweren dat de pech me achtervolgt als een giftige mist.

Nog nooit in mijn leven heb ik zo snel gedoucht als nu en ik sla de golven in mijn haar deze keer over en doe het in een strakke, professionele paardenstaart. Althans, ik hoop dat het er zo uitziet, en dat je er niet aan afziet dat ik me als een amateur heb verslapen voor wat mogelijk de belangrijkste klantafspraak is die we ooit hebben gehad.

Ik prop mijn hakken in mijn rugzak en doe mijn sneakers aan, waarna ik de vier straten naar het metrostation ren. Ook al zet ik me schrap tegen de bittere wind en knipper ik dikke sneeuwvlokken van mijn wimpers, tegen de tijd dat ik eindelijk zit, ben ik toch met mijn handen aan het wapperen voor mijn bezwete gezicht en ik controleer nog even of ik wel deodorant heb meegenomen. Met behulp van de camera van mijn telefoon maak ik mijn make-up af en bevestig ik dat ik er in ieder geval enigszins representatief uitzie voor dit mysterieuze stel.

Mijn witte bloes is schoon en netjes gestreken en zorgt ervoor dat mijn rode haar extra opvalt. Meer dan eens ben ik gecomplimenteerd dat wit er zo mooi voor zorgt dat mijn groene ogen en mijn sproetjes goed uitkomen. Deze bloes is de beste in mijn arsenaal met zakelijke kleding. Dit is de bloes die zegt: 'Ik ben méér dan een assistent.' Wat ook waar is. In de vijf jaar sinds ik heb ge-

smeekt om deze baan – want het is niet makkelijk om in deze stad een baan te vinden met een beperkte opleiding en nul hulp – heb ik me voor Shades of White uit de naad gewerkt om mijn waarde te bewijzen. Ik ben er klaar voor dat Sydney me niet langer ziet als de onervaren assistent-coördinator die ze ooit heeft aangenomen en me begint te zien als een hoofdcoördinator. En als vandaag alles goed gaat, wordt dit de volgende stap in mijn carrière. Je weet wel, als ik niet drie kwartier te laat het kantoor binnen kom banjeren.

Rustig ademhalen.

Terwijl de metro over het spoor rijdt, tik ik met mijn duimen op mijn telefoon een berichtje naar mijn collega Justin.

Lexie: Wekker ging niet af. Onderweg. Geef je me dekking?

Justin: Al geregeld. Zei tegen Sydney dat je je niet lekker voelde en dat je in de toiletruimte van de lobby bent.

Lexie: Ik ben serieus zo gek op jou.

Justin: Zet je maar schrap. Ze heeft zojuist dossiers op mijn bureau gelegd met van die gekleurde tabbladen…

Lexie: Jezus, ze is de laatste tijd wel heel erg.

Justin: Wat een waarheid.

Tegen de tijd dat ik in de lobby van het kantoorgebouw aankom, ben ik een bezwete ramp. Ik doe mijn jas uit, vervang mijn sneakers door mijn hakken en app Justin dat ik onderweg naar boven ben.

Ping. Ik glip door de liftdeuren en spiek om de hoek van de glazen muur, voorbij de lange eikenhouten receptie waarop in cursieve letters het logo van Shades of White staat. Ik dank de goden

van weddingplanners dat Sydney in het midden van de hal een bloemstuk in de vorm van een bruidstaart heeft laten zetten. De twaalf lagen onttrekken een deel van de hal aan het zicht. Ik klem mijn kaken op elkaar en kijk naar onze receptionistentweeling, Amanda en Megan, die me allebei een alwetend knikje schenken.

Mijn hart gaat zo snel tekeer dat ik ervan overtuigd ben dat het orgaan uit mijn borst zal springen en op de vloer zal vallen als ik me omdraai, achter wat kantoorplanten duik en een sprintje trek over onze veel te grote open kantoorvloer, waarna ik op mijn stoel duik. Zoals beloofd staat Justin aan de andere kant van de ruimte zijn gesprek met Sydney af te wikkelen – had ik al gezegd dat ik dol ben op deze man? – en hij knipoogt als hij me ziet.

Justin hoeft nul moeite te doen om charmant over te komen. Zijn blonde haar zit altijd perfect. Hij heeft heldere babyblauwe ogen. Een geweldige kont – maar ik zweer dat ik die alleen van een afstandje heb bekeken. Hij heeft het onmogelijke bereikt door een glimlach uit Sydney te krijgen, die de laatste tijd één grote bal stress lijkt te zijn.

Ik probeer nog steeds op adem te komen als ik mijn laptop open en e-mails begin te lezen, maar dan trekt het kenmerkende getik van Sydneys hakken op de hardhouten vloer mijn aandacht. Haar zwarte bril glijdt over haar neus als ze fronsend mijn kant op komt benen. *O shit. Nu zul je het krijgen.* 'Je ziet er niet uit. Vertel me alsjeblieft niet dat je griep hebt.'

Jij ook goedemorgen, zonnestraaltje.

Ik pak een notitieboekje en begin voor mijn gezicht te wapperen. 'Nee, geen griep.' Ik ben alleen net wakker, heb een sprintje getrokken over de stoep vol met zakenlui, ben uitgegleden in de sneeuw, heb mijn teen gestoten tegen een vuilnisbak en waarschijnlijk tetanus opgelopen in onze lobby toen ik daar op blote voeten stond. Maar het gaat uitstekend. 'Het gaat prima. Ik zal gisteravond wel iets hebben gegeten wat niet helemaal lekker valt.'

'Nou, mooi, want er is geen ruimte voor fouten, Lexie. Geen en-

kele.' Ze tuit haar robijnrode lippen en haalt een hand door haar glazige blonde haar dat zo steil is dat het de steiltang amper overleefd lijkt te hebben. 'Dit nieuwe project wordt echt ongelóóflijk.' Er komt een piepend geluidje uit haar slanke, bleke keel en ze klopt op mijn hand. 'Je kunt maar beter nog even teruggaan naar het toilet om dit allemaal te fixen,' zegt ze. Haar gouden armbandjes tingelen als ze naar mijn gezicht gebaart. 'We willen niet dat die klanten alweer weg zijn voor ze überhaupt zijn gaan zitten.' Ze schenkt me een sluwe glimlach en knijpt even in mijn schouder.

Als iemand anders dit tegen me had gezegd, zou hij een elleboog tegen zijn kaak krijgen. Maar Sydney heeft een vrijbrief voor het leven. Ze werd onderdeel van mijn leven op een moment dat alles in duigen lag. Nadat ik onverwacht van mijn universiteit in Boston werd gestuurd, voelde ik me verloren, depressief en wanhopig om ergens opnieuw te beginnen. Mijn leven opnieuw opstarten zou niet gemakkelijk worden, maar ik weigerde op te geven. Mijn moeder en ik hadden een beter leven nodig – en dat verdienden we ook. Dus had ik een cateringklus weten te krijgen omdat ze daar dringend hulp nodig hadden.

Dat was hoe ik Sydney ontmoette. Ze was de bruiloftscoördinator voor het evenement waar ik die dag werkte. Zij was de volmaakte professional terwijl ik een wandelende ramp was. Mijn dag was al slecht begonnen toen ik de stadsgrenzen over moest voor de bruiloft. Maar tijdens de receptie begon een van de bruidsjonkers handtastelijk te doen. Ik was in paniek geraakt en struikelde, waarna ik tegen een andere serveerder aan botste... die op dat moment een dienblad vol champagneglazen in zijn handen had. Het gezicht van mijn manager werd een tint rood waarvan ik voor die dag niet had geweten dat hij bestond en net op het moment dat hij zijn mond opendeed om me ongetwijfeld te ontslaan, kwam Sydney aan als een reddende engel op designerschoenen. Na een paar soepele woorden had mijn manager het me vergeven. Sydney klopte op mijn arm, schonk me een bemoedigende glimlach en zei

dat ik weer aan de slag moest gaan.

Later die avond overhandigde ze me haar visitekaartje en zei ze dat ze een oog voor talent had. Ze had gezien dat ik er goed in was mensen op hun gemak te stellen – even los van het fiasco met de champagneglazen – en stond erop dat ik de maandag erna bij haar langs zou komen op kantoor. Stralend keek ik haar aan en ik wist een geschokt bedankje over mijn lippen te krijgen. Toen ze weg was, keek ik naar het kaartje.

Sydney Thompson, eigenaresse van Shades of White.

Weddingplanner.

De maandag erop liep ik een ruimte binnen in een pak dat me twee maten te groot was en dat ik in de uitverkoop had gekocht voor de helft van de prijs. De ruimte was gevuld met mensen zoals ik: nerveus, te netjes gekleed en duidelijk veel geschikter. Dat was het moment waarop het besef me overviel dat Sydney me niet zomaar had uitgenodigd voor een afspraak; dit was een sollicitatiegesprek.

Mijn maag draaide om. Ik was niet bijzonder, zoals ik heel naïef had gedacht. Dat mijn naam op dat moment geroepen werd was het enige wat me ervan weerhield ervandoor te gaan. Ook al knikten mijn knieën, ik trok mijn schouders naar achteren en liep haar kantoor binnen.

Daar zat ze dan, kalm en onpeilbaar, terwijl ik me door haar vragen heen worstelde. Tegen het einde van het interview was het mij overduidelijk geworden dat ik pijnlijk ongeschikt was.

Maar later die dag werd ik gebeld en hoorde ik de drie woorden die mijn leven voorgoed veranderd hebben: je bent aangenomen. En nu ben ik al vijf jaar lang wanhopig bezig te proberen haar te bewijzen dat ze de juiste keuze heeft gemaakt.

In de toiletruimte veeg ik met mijn pink over mijn jukbeen om een paar verdwaalde vlokjes mascara weg te vegen en ik voeg nog wat concealer onder mijn ogen toe om de zeven jaar aan slapeloze nachten sinds het levensveranderende incident in Boston te ver-

hullen. Ik moet er professioneel en representatief uitzien en wallen dragen daar niet aan bij.

Als ik weer op de kantoorvloer ben, staat Justin met twee koppen koffie naast mijn bureau. 'Je bent niet alleen knap, je kunt ook nog eens gedachten lezen. Ben je het weleens beu om superheld te zijn?' vraag ik, terwijl ik het kopje zowat uit zijn handen ruk om de cafeïne naar binnen te kunnen werken. 'Wat een kutochtend. Ik mis mijn oude appartement, waar de stopcontacten het niet op willekeurige momenten begaven. Echt hoor, mijn studio is één groot brandgevaar. Wat heb ik gemist?'

Hij neemt plaats aan het bureau naast het mijne en neemt een slokje. 'Niet veel, maar Sydney heeft het zwaar hoor, vandaag.'

'Ja?'

Justin doet zijn laptop open. 'Het is toch raar? We hebben allemaal het geheimhoudingscontract getekend, maar alsnog geeft ze ons nul details. Dit stel moet echt wel héél belangrijk zijn.'

Hij heeft geen ongelijk. Het knettert hier op kantoor van de versterkte energie. Het is altijd levendig op de kantoorvloer, maar vandaag is er iets anders. Collega's kletsen aan hun bureau en zijn aan het wedden of de klanten beroemdheden zijn, of politici. Sydney is abnormaal onrustig. Alles voelt extra geladen. Er staat iets groots te gebeuren en dat weten we allemaal.

Terwijl ik ga zitten, kijk ik met lede ogen naar Sydney. Ze spuit de planten onder met een naar limoengras ruikende spray en veegt de bladeren met een doekje koortsachtig af. *Jemig.* Probeert ze het groen in het kantoor om zeep te helpen? Mijn mond gaat al open, maar Justin schudt zijn hoofd naar me. Waarschijnlijk weet hij al dat ik op het punt sta iets doms te zeggen. Meteen trek ik mijn lip tussen mijn tanden. Mijn mond heeft me al eerder in de problemen gebracht en dit is niet het moment om op te merken dat planten overladen met schoonmaakproducten misschien niet haar beste idee is. Het is duidelijk dat wie deze mysterieuze klant ook is, diegene belangrijk genoeg is om elk denkbeeldig stofje van

elk oppervlak te poetsen. Maar als ze mijn kant op komt met een stofborstel en een fles haarlak, dan tackel ik haar.

Er trekt een zwerm zenuwachtige vlinders door mijn maag. Ook al ben ik opgevoed door een hardwerkende alleenstaande moeder die dubbele diensten draaide als schoonmaakster in een hotel om een dak boven ons hoofd te houden en ons te voeden, toch kon ik ook omgaan met belangrijke mensen. Op mijn eenentwintigste werkte ik als gastvrouw in een duur restaurant en ongeveer eens per maand kwam daar een beroemdheid eten. Mijn voormalig manager zei altijd dat ik de perfecte balans moest vinden tussen zelfverzekerd en onderdanig zijn. Mensen die in dat soort restaurants aten wilden het gevoel hebben dat we voor hen zorgden, zonder dat we hun dat moesten vertellen.

Daar heb ik geleerd hoe ik moest glimlachen, charmeren, verleiden. De drie voornaamste wapens in mijn arsenaal.

Verleiding draait niet altijd om seks. Mensen willen zich graag gewild voelen. Speciaal. Dat er naar ze verlangd wordt. Of het nou een man is, of een vrouw, dat doet er niet toe.

Dus misschien is dit een beroemdheid die ons kleine bedrijf inhuurt om de bruiloft te regelen. Of misschien zijn het willekeurige anonieme rijke zakenlui. Hoe dan ook zal ik doen wat ervoor nodig is om ze gek op me te laten worden; niets gaat me ervan weerhouden deze promotie veilig te stellen.

Dat is tenminste wat ik in mezelf blijf herhalen, want ik ben veel zenuwachtiger dan ik zou willen zijn. Ik leg een hand op mijn buik en draag hem op om rustig te doen.

'Lexie! Justin! Schiet op,' roept Sydney, die vanaf de andere kant van de ruimte naar ons wuift. 'Ze komen eraan!'

Ik veer op van mijn stoel als Sydney onze glazen deuren opentrekt en we kijken allemaal naar de lift. Justin staat naast haar en ik sta op de plek waar ze me het liefst heeft: een paar stappen achter haar. Ik ben de eerbiedige assistent van de weddingplanner, klaar om aantekeningen te maken, te glimlachen en te slijmen als

dat nodig is. Ik strijk met mijn hand over de strakke kokerrok die mijn rondingen omhelst en haal diep adem. Oké, prima. Ik geef het toe. Het is meer dan simpele nervositeit; ik ben zó nieuwsgierig naar dit stel. Mijn glimlach wordt breder als de teller boven de lift oploopt.

Ping. De liftdeuren gaan open en mijn hart begint te bonken. *Wauw.* Voor me staat een van de mooiste vrouwen die ik ooit heb gezien. Het is onmogelijk mezelf niet met haar te vergelijken. Ze is zo'n perfect staaltje vrouw dat ze net zo goed door AI gemaakt had kunnen zijn. Scherpe, hoge jukbeenderen. Glimmende ogen in de kleur Caribisch blauw. Donkerbruin haar. Haar smalle taille heeft dezelfde grootte als mijn linkerborst. Ze bezit een moeiteloze stralende schoonheid en doet me denken aan kostscholen en oud geld.

Mijn blik valt op haar hand, die het haast moet begeven onder het gewicht van die tienkaraats diamant, die een andere hand omsluit. Mijn blik gaat weer omhoog, totdat ik het andere gezicht zie.

Meteen verandert alles. Alsof ik tegen een elektrisch hekwerk gelopen ben deins ik naar achteren en bevries ik. Al het bloed trekt weg uit mijn wangen en ik neem die ogen in me op. Hoeveel ik in de loop der jaren ook heb geprobeerd te drinken, neuken, huilen of schreeuwen om de herinneringen te verjagen, nooit zal ik het vergeten.

In een grijze nette broek en een strak marineblauw overhemd, met tatoeages die onder zijn perfect opgerolde mouwen uit steken, staat Theodore Astor.

De man die mijn leven verpest heeft.

2

Lexie

De hoge piep in mijn oren verspreidt zich door mijn hoofd en misselijkheid trekt door mijn maag. Dit kan niet waar zijn. Justins glimlach vervaagt als zijn blik de mijne vindt. Sydney zegt iets tegen me en haar glimlach is zowel gepijnigd als perfect, maar het gesuis is te luid en desoriënterend. Ik kan niet eens horen wat ze zegt.

Ik ben hier niet meer, in dit kantoor. Ik ben dáár weer. In Boston. Zeven jaar geleden.

Volgens mij moet ik overgeven.

'Lexie!' De scherpe toon van Sydneys stem trekt me terug naar het hier-en-nu en ik knipper om de rode vlekken in mijn zicht tegen te gaan.

'Ah.' Ik schraap mijn keel en doe behoedzaam een stap naar voren. 'Ja.'

Sydney werpt me een bezorgde blik toe, maar haar glimlach blijft op z'n plek. 'Dit is Lexie,' zegt ze, terwijl ze naar me gebaart alsof ik een prijs ben die je kunt winnen op de kermis. 'Zij is de assistent-coördinator die ons zal helpen om jullie bijzondere dag te organiseren.'

Mijn keel zit op slot als ik wacht op de reactie van de man die alles verwoest heeft. Zal hij zich op zijn knieën laten vallen en me smeken om vergiffenis? Zal hij vluchten van de schaamte? Met

brandende wangen de deur uit stormen zonder me aan te kijken, als een hufterige lafaard?

'Welkom bij Shades of White.' Mijn stem is onnatuurlijk hoog. Ik krimp zelf ineen door het geluid en wacht tot zijn glimlach verandert omdat hij beseft wie ik ben.

Er verstrijkt een seconde, en nog een. Maar... niets. Die beleefde algemene glimlach blijft op zijn gezicht geplakt, meer gebeurt er niet.

'Lexie?' vraagt Theodore. Ik zet mezelf schrap voor de flits van herkenning die over zijn perfecte gezicht zal gaan als hij me weet te plaatsen en beseft dat ik nu een andere naam gebruik. 'Is dat een afkorting voor Alexandra?'

Meent hij dit nou? Hoe kan hij nou niet weten wie ik ben? Er is niet eens iets van herkenning te zien in die diepe whiskybruine ogen. Geen nerveuze hand die door zijn inktzwarte haar gaat. Geen samentrekking van de tien kilo extra spieren in dat lange lichaam sinds ik hem voor het laatst zag. *Niets.*

Als een naïeve jonge studente heb ik een jaar dagdromen gehad waarin Theodore Astor mij zou opmerken in een zee vol andere meiden. Zijn blik zou op me blijven hangen en scherpstellen. Eerst zou ik doen alsof ik het niet merkte, ik zou zijn charmes weten te weerstaan terwijl hij geduldig afwachtte. In die fantasieën was hij bedwelmend en onvermurwbaar. Hij zou me in het nauw drijven in het kantoor van zijn vader – mijn mentor – en zijn stemvolume laten zakken alsof de muren zelf meeluisterden. Hij zou allemaal dingen fluisteren die hij *níét* zou doen als ik hem bleef negeren – zowel een dreiging als een belofte. Zijn adem zou mijn huid verwarmen als hij zijn lippen langs mijn nek liet gaan en zijn hand zou langzaam over mijn been glijden, maar altijd stoppen vlak voor hij het punt bereikte waar ik hem het liefst wilde hebben.

Dat was voordat hij mijn leven vernietigde. En nu herinnert hij zich me niet eens.

'Nee, een afkorting voor Lexie.' Ik schud zijn hand en knijp

hard, terwijl ik de neiging weersta om mijn nagels in zijn huid te boren. 'Aangenaam kennis te maken, meneer...' *Dit spelletje kan ik ook spelen, klootzak.*

'Dit is dokter Astor,' zegt Sydney terwijl zijn greep op mijn hand verstrakt voordat hij me loslaat.

Dokter? Moeten mensen niet een of andere eed afleggen om dokter genoemd te worden? Dokters zijn doorgaans zorgzaam en compassievol, niet zo kil en berekenend dat demonen zelf van hem zouden wegrennen.

'Maar noem me alsjeblieft gewoon Theo,' zegt hij met het soort zelfvertrouwen dat gepaard gaat met rijkdom, een knap uiterlijk en een moeder die nooit 'nee' zei. Zijn grijns straalt seks en zoetheid uit en heeft de kracht om de string van elke heterovrouw in een straal van vijftien kilometer te laten oplossen. Een tijdlang kwam die glimlach voor in mijn dromen, in plaats van mijn nachtmerries. En toch gaat deze glimlach gepaard met de sensatie dat er een dreigend wolkendek schuilgaat achter deze zonnestralen, alsof er een storm nadert.

Hij voegt toe: 'Tenzij je wilt dat ik naar een etterende wond kijk of je medische dossier moet lezen, dan is het dokter Astor. Maar anders is Theo prima.'

Hij vindt zichzelf echt grappig, hè?

Theo slaat een beschermende arm om de vrouw naast hem. 'En dit is mijn verloofde, Annabelle Barlowe.'

Voordat mijn mond openvalt, zuig ik mijn wangen naar binnen. Barlowe? Als in een van die vermaarde miljardairsfamilies die in Amerika haast als koninklijk beschouwd worden, die Barlowe? Jezus christus. Geen wonder dat we een geheimhoudingsverklaring moesten tekenen.

'Heel leuk jullie allemaal te ontmoeten,' zegt Annabelle met een schitterende, warme glimlach. Ze schudt mijn hand, dan die van Justin en dan die van Sydney. Ik vraag me af of ze zich ervan bewust is met wat voor duizel ze op het punt staat in het huwelijksbootje te stappen.

'Het is een eer om jullie als onze cliënten te hebben. O, wauw, wat een prachtige ring,' zegt Sydney als Annabelle haar hand loslaat.

'Dank je! Het duurde even voordat we de perfecte ring hadden gevonden,' vertelt Annabelle.

Ik werp een vlugge blik op Theo. 'O, een aanzoek zonder ring?' De vraag is onschuldig genoeg, maar ik weet dat ik aan het vissen ben en smeek Sydney en Justin in gedachten om er niets achter te zoeken. Ik schraap mijn keel. 'Dat vind ik altijd zo leuk. Het idee dat je de rest van je leven moet doorbrengen met iets wat je haat.'

'Echt hè?' Annabelle strijkt een lok donkerbruin haar achter haar oor. 'Theo is nogal een controlfreak.'

'Ik sta hier, hoor,' zegt hij.

'Je weet wat ik bedoel.' Speels rolt ze met haar ogen. 'Hij wil graag dat alles perfect is en hij wilde het moment niet verpesten met iets wat mij niet zou bekoren.'

'Nou, hij is prachtig. Komt hij van een lokale juwelier?'

'Nee,' zegt Theo. 'Voor dit stuk zijn we naar Boston gereisd.'

Mijn nekharen gaan overeind staan. 'Die stad zal wel een bijzonder plekje in jullie hart hebben.'

'Ja, zeker.' Theo's blik is onwrikbaar. 'Ben je er weleens geweest?'

Smiecht. Alsof hij dat niet weet. Dat Boston genoemd wordt, is al genoeg om me terug te laten denken aan een tijd waarin ik nog steeds hoop had op een toekomst, waarin zijn vader zei dat ik hard moest blijven werken en woorden gebruikte zoals 'potentie' en 'getalenteerd'. Ik geloofde hem.

Ik vraag me af of hij enig idee had dat zijn zoon me alles zou afnemen.

'Ja, weleens,' zeg ik in een poging professioneel te blijven, ondanks mijn toenemende woede.

'Er zitten daar een aantal uitmuntende onafhankelijke juweliers.' Zijn stem bevat een luchtigheid die ervoor zorgt dat ik mijn oren van mijn kop wil rukken. 'Als je er weer een keer bent, moet je

daar echt eens gaan kijken. Ik kan je wel wat namen geven.'

'Bedankt,' zeg ik, maar eigenlijk wil ik hem een klap voor zijn kop geven. Ik woon in een kutstudio in de Bronx die ik me amper kan veroorloven en ik overleef op afhaaleten en goedkope wijn. Al het geld dat ik dan aan het eind van de maand overheb, gaat regelrecht naar mijn moeder, zodat zij een dagje vrij kan nemen van haar fysiek zware werk. Hij moet weten dat we uit twee volkomen andere werelden komen.

'Laten we naar de vergaderzaal gaan,' stelt Sydney voor. 'Lexie, kun jij wat te drinken regelen?'

'Natuurlijk.' Ik dwing mezelf te glimlachen; ik ben assistent-weddingplanner, geen gewone assistent, maar dat lijkt Sydney geregeld te vergeten. In dit geval vind ik het echter niet erg, want het betekent dat ik even kan ontsnappen aan Theo. Als ik eenmaal de hoek om ben en in de pauzeruimte sta, adem ik trillerig uit. *Hij kan me geen pijn doen. Hij kan me geen pijn doen.*

Het mes wiebelt in mijn trillende handen en ik stel me voor dat ik het in iets anders steek dan deze komkommer. Hoe kan hij me nou niet meer kennen na wat hij gedaan heeft?

Ik voeg wat takjes munt toe aan de komkommer in de kristallen karaf en op dat moment komt Justin de ruimte binnen. 'Gaat het wel?' vraagt hij.

Nee, het gaat verdomme niet. Ik heb vijf jaar lang gewacht op een promotie en ook al ben ik dankbaar dat ik deze baan überhaupt heb, die dankbaarheid kent z'n grenzen. Deze bruiloft zou mijn grote doorbraak zijn. Na een jaar waarin ik aandrong op een salarisverhoging en waarin me meermaals werd verteld dat de timing daarvoor niet goed was, wist ik zodra ik hoorde over deze mysterieuze klant – en diens budget – dat dit mijn kans was op een opslag en de functie die ik verdien. In plaats daarvan duikt Theo op als een soort kwaadaardige feniks die opstaat uit de dood om mijn dromen in de fik te zetten zodra alles éíndelijk de goede kant op lijkt te gaan.

'Lexie, joehoe!' Justin zwaait voor mijn gezicht in een poging mijn aandacht te trekken, voordat hij de druiven uit de koelkast pakt. 'Wat is er met jou?'

God, ik ben dol op Justin. Hij is er altijd voor me, zelfs zonder dat ik het hoef te vragen. Ik ben enig kind en in mijn jeugd vroeg ik me vaak af hoe het zou zijn om een oudere broer te hebben. Justin komt zeer dicht in de buurt. Maar ik ben er nog niet klaar voor hem te vertellen over Boston. 'Niets.' Ik vermijd zijn blik en leg koekjes op de schaal. 'Ik weet gewoon dat ik me uit de naad ga werken voor deze bruiloft en dan nog zal Sydney me die promotie waarschijnlijk ontzeggen.'

'Denk je dat echt?' vraagt hij, terwijl hij de druiven van de takjes rukt. 'Ik bedoel, Sydney is Sydney, maar je wacht hier al wel echt lang op. En deze bruiloft is de uitgelezen kans, toch?'

Ik haal mijn schouders op.

Theo kan me geen pijn doen. Dat blijf ik in gedachten maar herhalen, maar diep vanbinnen weet ik dat hij daar absoluut toe in staat is. Hij heeft het al eens gedaan. Een man zoals Theodore Astor zal nooit veranderen. Hij geilt op verwoesting en de lijken die hij achterlaat.

'Ik denk dat ik Sydney moet vragen of wij mogen ruilen,' zeg ik. 'Dan kun jij assisteren bij deze bruiloft en neem ik jouw huidige project over. Wat vind jij?'

'Serieus? Werken aan een Barlowe-bruiloft is een droom!' Hij veegt zijn handen af aan de handdoek en pakt dan een zakje pistachenoten. 'Maar weet je het wel zeker? Straks gooi je een gouden kans weg.'

Hij heeft gelijk. Maar ik bespaar mezelf ook een aanklacht wegens moord en tijd in de gevangenis, dus toch zie ik het als een win-winsituatie. 'Ik weet het zeker. Ik geloof niet dat ik goed bij ze pas.'

Justin begint een schaaltje te vullen met de noten. 'Maar even, hè, die bruidegom?' Hij wiebelt met zijn wenkbrauwen. 'Ik weet

vrij zeker dat als je de westerse definitie opzoekt van "lang, donker en knap", zijn foto ernaast zou staan.'

Ik snuif. De duivel is níét sexy. Hij is misselijkmakend. 'Ja, nou, hij lijkt me echt een lul.' Ik fluister, ook al is de vergaderzaal waar Theo en Annabelle zijn helemaal aan de andere kant van het kantoor.

Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes. 'De bruidegom? Meen je dat? Ik vond hem wel cool overkomen.'

'Ik heb eerder mannen zoals hij ontmoet. Ik kén mannen zoals hij. Het type "charmante gast" dat denkt dat zijn uiterlijk en geld een excuus zijn voor slecht gedrag. Allesbehalve cool.' Ik knijp in de karaf. 'Ik kan niet geloven dat mensen van hem onder de indruk zijn.'

Justin stopt met de noten overhevelen en kijkt me strak aan. 'Je projecteert nogal veel haat op een man die je net ontmoet hebt. Ik bedoel, ik vind het net zo leuk als ieder ander om lekker te klagen over mensen, maar je kent hem nog niet eens.'

Justin moest eens weten. Ik heb jarenlang obsessief nagedacht over de man die me alles heeft afgenomen. Zeven jaar lang heeft hij meer ruimte in mijn gedachten ingenomen dan gezond of normaal is. 'Hij heeft gewoon iets wat ik niet vertrouw.' Ik aarzel en herinner mezelf er dan aan dat ik Justin als veilig zie. 'En ik weet niet of ik hun relatie wel geloof.'

Zijn mond valt open. 'Lexie! Wat de fuck?'

Het interesseert me niet dat ik geschift klink. Mijn hartslag is nog geen moment vertraagd sinds ik Theo heb gezien en het feit dat ik niet op een bureau spring om tegen hem tekeer te gaan is een wonder. 'Iemand die overkomt alsof hij te mooi is om waar te zijn is dat ook altijd,' zeg ik. 'Er klopt iets niet aan die twee. Dat voel ik.'

Als er in de gang een telefoon gaat, ben ik pardoes stil en Justin trekt zijn wenkbrauwen op. *Shit.* Ik hou mijn mond en leg de laatste spullen op het dienblad, terwijl Justin terugkeert naar zijn werkplek.

Haal adem. Ongeacht hoe graag ik zijn verloofde wil vertellen dat hij een enorme hufter is en dat ze zou moeten vluchten, en hoeveel hij me ook verschuldigd is voor wat hij me heeft aangedaan, er kan niets goed voortkomen uit het uitvoeren van een wraakplan.

Ik heb deze baan nodig. Ik heb deze promotie nodig. Ik wil mijn fucking leven terug.

Dus ga ik niets anders doen dan daar zitten, glimlachen en gehoorzamen. Net zoals ik al die jaren geleden deed.

En nu maakt dat me net zo misselijk als toen.

Volg LOFT Books op social media:
@loftpublishing
@loftpublishing
@loftpublishing
www.uitgeverijloft.nl

ISBN 978 90 472 1332 1
ISBN 978 90 472 1333 8 (e-book)
© 2026 Simon & Schuster UK Ltd 2026
1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB
All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.
© 2026 Nederlandse vertaling LOFT Books, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan
Oorspronkelijke titel *Broken Vows*
Oorspronkelijke uitgever Simon & Schuster
Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer
Foto auteur © Natasha K. Lauren

LOFT Books vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:
Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen